

Lajla.

Skildringer fra Finmarken af J. N. Friis.

(Fortf.)

Det voldsomme Røl kaster og gaa Mellet omkuld, men han slipper ikke Lafoen. Hurtig som Lynet er Renen igen paa Benene, stjerlet højt i Vejret og farer i vidt Raferi frem og tilbage. Lafoen kommer derved snart om Forbenene, snart om Bagbenene, og Dyret gør de morsomste Kaprioler og Luftspring for at faa Benene fri. Djet kan neppe følge Hurtigheden af dens Bevægelser. Lige saa gerne som Dyret vil løse, lige saa gerne vil Mellet blive det, naar han blot kunde faa Lafoen løs, som det mere og mere indvikler sig i. Under Kampen er alt sprunget forkræftet til Side. Ved at blikke Lafoen mere og mere om Armen kommer Mellet stadig Dyret nærmere ind paa Livet. Opdragt herover stjerlet det og søger med Forbenene, der gaar som Trommeslætter, at faa ham til Markten. Stille og lydløst har imidlertid Jaampa søgt at nærme sig Dyret bagfra. Men nu bliver det ogsaa ham dar og fordobler sin Hestighed. Omfjerd lykkes det dog Jaampa at komme ind paa Renen, og rast og behændigt griber han den om Livet. Med Bagbenene søger Renen at sparke begge sine Hænder fra sig, men forgæves. Pludselig bliver Dyret ganske stille og staar med lubet Hoved, mens Djnene lurer og løber om til alle Sider. Paa engang hæver det igen Hovedet, stjerlet og slaar med Forbenene, styrter over Ende og tager begge med sig i Faldet, saa de ligger der alle tre læmpende og sprællende. Endelig har Jaampa faaet Lafoen løs. Alle tre springer op igen, og i vidt Galop farer Renen af Sted hen over Marken, stjerlet et Stykke borte, ser sig om, prøfter, men styrter saa atter af Sted i endnu vilde Fart og stjerlet ikke, før den har klemt sig ind i en tæt Flok af andre Dyr.

Den Ren, som stude slagtes, var et tæmmet Dyr, og den lod sig med Letthed fange. Jaampa traf den ind til sig og tog fat i dens venstre Horn med begge Hænder, den højre Haand overhøjt oppe og den venstre nederst. Med en pludselig og voldsom Vridning til Siden slog han den paa Ryggen, greb sin Kniv og hvede denne lige til Skafet ind i Dvæts Side, faaledes at den gennemborede Hjertet. I det samme slipper han Renen, som med Kniven i Hjertet springer bildt op, men efter et Øjeblik forlader den Birkningen af det dødelige Saar. Den begynder at stæbe, den vil staa, men Benene vil ikke bære den, den vakler og falder afmægtig til Jorden. Høst naar Dyret har opgivet Kampen, drager han Kniven ud af Saaret, gennem hvilket knap en Draabe Blod pibler frem. Alt famler sig i Brystets Hulhed. Jæger holdt Hænderne for Djnene og vendte sig bort. Hun taalte ikke at se paa det døde Dyr.

Da Lind og hans Søster var rejste, og Laagje og hans Rone om Aftenen sad alene i deres Telt og samtalede, vtrede Ronen;

„Har du set, at han, den høje Daro, Røbmandens Søn, hænger efter Lajla?“

„Nej, det har jeg ikke set, men Lajla er saa bækter Pige, at enhver maa synes om hende.“

„Men har du set, at han holder af hende, at han har hende saa tæt, at han vil fri til hende, derfor hun var en Nordmandspige?“

„Han kan holde af hende saa meget han vil for mig. Lajla er ikke den Pige, at hun stude lade sig forlokke til noget.“

„Nej, jeg tror han holder mere af hende end som saa, og vil du følge mit Raad, saa gør Lajla ikke flere Besøg paa Garnæs.“

„Det har ingen Fare med Lajla.“

„Men har du set, at Lajla ogsaa synes godt om ham og holder af ham?“

„Du indbilder dig blot noget, Rone.“

„Nej, jeg indbilder mig ingen Ting. Vi Kvinder ser meget bedre i lige Sager end Mænd. Du har været blind, naar du ikke har set noget.“

„Ovad har du da set?“

„Ovad jeg har set! Jeg har set Lajlas store Djne, fra hun var ganske lille. Jeg har set dem i Sorg og Glæde og Bredde, men aldrig har jeg set dem Udtryk, som der nu undertiden er i disse Djne, aldrig har de set været saa dybe og mørke og drømmende som nu.“

„Hun er ældre nu, ser du, hun er en voksen Pige, det kommer af Alderen.“

„Ja, og deraf, at hun for første Gang i sit Liv begynder at føle Kærlighed til en Mand.“

„Holder hun da ikke af Mellet?“

„Ikke paa den Maade, og ikke som før. Har du ikke set, at hun ofte sidder ganske stille og drømmer, at hun tænker paa andet end Mellet og Kænsdyr og Jaampa og os, at hun undertiden trækker et dybt Sul, at hendes Rinder faar en friskere Farve, og at der kommer en egen Glans i hendes Djne og Smil paa hendes Læber, naar denne høje Daro nærmer sig hende og taler til hende?“

„Har Jaampa og Mellet sagt noget?“

„Jaampa ved intet, men Mellet synes ikke om hendes Ture til Garnæs. Han hader Daroen lige saa vist, som han holder af Lajla.“

„Ja, ja, lad saa være, men vi skal jo snart stotte ind i Hjeldene igen, og saa er det forbi med hendes Besøg paa Garnæs. Hun maa i alt Fald gaa ned og se sig for. De har været gode mod hende og lært hende meget, ligesom hun kan have Glæde og Nytte af.“

„Saa følg selv med! Jeg forsikrer dig, at disse to holder mere af hinanden, end de selv ved, men der skal tun en lille Tilfældighed, et lille Ord, en lille Gnist til, for at deres Kærlighed skal blusse op i fuld Flamme. Har du glemt, at der stoder Doroelod i Lajlas Karer, har du glemt, at hun er hans Rusine?“

„Nej, jeg har intet glemt, og jeg er bleven mindet ofte nok deraf i Sommer.“

„Tag dig derfor i Agt, og lad hende ikke mere gaa til Garnæs. Kommer det til Forklaring mellem disse to, saa stikker du ikke mere Ilden og saa gifter hun sig ikke med Mellet.“

„Er du at en vidt Hjeldblomst kan plantes om nede i den trange Dal? Er du, at hun nu kunde trives som

Røbmandskone? Det tror jeg ikke, dertil holder hun for meget af bort Liv i den frie Natur, og hun har altid syntes godt om Mellet.“

„Ja, hun har altid syntes godt om Mellet, men Klod Daroen i Fjinnelæder, gør ham til Hjeldfin og fik ham ved Siden af Mellet og ved hende vælgte, saa faar du se.“

„Hun bærer dog Mellets Ring og ved, at hun skal gifte sig med ham.“

„Men hendes Hjerte er hos Daroen, og Lajla har stærke Følelser og et bestemt Villie, som aldrig har været tvuet. Hun gør, som hun vil og har villet og gjort fra hun var lille.“

„Ja, i alt undtagen Giftermaalsfager. Men hun ved ogsaa meget godt, at Børnene i saadanne Sager altid retter sig efter Forældrenes Bølg, og at Balget er gjort for længe siden.“

Efter denne Samtale gik der flere Dage hen uden at Lajla gjorde sin Veninde paa Garnæs noget Besøg. Men en Dag, da Lind var paa Fiske langt oppe ved Elven, hørte han, at nogen langt borte i Lien paa den anden Side Elven sang nogle Strofer af en Bærelsang, som bruges mellem Gjetterlarle og Piger, naar de gaar hver paa sin Side af et Dalsløve. Den er ganske entel og kan varieres i det mangfoldige, alt efter vedkommendes Smag og Behag. Lind begyndte derfor paa en saadan Strofe:

Glaalej!
Oder Dal og Hej,
Hører du mej,
Ja eller Nej?

Efter at Elkoet var borte, og en lille Stund var gaaet, hørtes en klar, smul Stemme at komme som en Solstråle igennem den rene Luft langt borte fra Lien:

Paa lange Vej
Svareer jeg dej
Ja eller Nej,
Glaalej!

Lind kunde forstaa, at det ingen anden var end Lajla, og stemte atter i:

Paa lange Vej
Beder jeg dej
Kom hid til mej
Ja eller Nej?

Straks svarede igen fra den anden Side:

Paa lange Vej
Svareer jeg dej
Det kan jeg ej!
Glaalej, Glaalej, Glaalej!

Hørtes fjernere og fjernere, idet den syngende gik længere og længere bort.

„Jeg kan hilse dig fra Lajla,“ sagde Lind til sin Søster, da han kom ned paa Gaarden, „jeg hørte hende syngte Gjetterfangen langt heme i Brattellen paa den anden Side Elven.“

Det led ud imod Midten af August, og den Tid nærmede sig, da Finnerne stude forlade deres Sommertrakter og ingen drage ind i Hjeldene. Lajla havde i lang Tid ikke været paa Garnæs, men Jæger ventede dog sikkert, at hun vilde komme og se sig for, før hun rejste.

En Morgen tidlig kommer Tjenestebørgen paa Garnæs, som havde været langt oppe ved Elven for at se til et Laksfængsel, løbende ned til Gaarden igen og fortæller, at han havde set et Menneske sidde og holde sig fast i Birken, som hang ud over den belendte Strømhuvel i Elven. Det maatte være nogen, som var forulykket i Elven, og det saa ud til at være en Finnerpige, sagde han. Han havde været paa den modsatte Side, men Fossen havde bruset saa, at det ikke kunde nytte at raabe. Han havde derfor blot vindlet med Haanden for at vise, at den, som sad der, var bleven set og kunde fatte Haab om at blive reddet, og saa var han løbet hjem ad.

I Hast blev der samlet alle de stærkeste Tov, som fandtes paa Gaarden og om Bord paa en Nordlandsjagt, som laa paa Havnene. Hjeldivis var der flere Finner og en Del andre Folk til Stede paa Garnæs, og med disse drog Lind af Sted. Paa Vejen mødte de Mellet, og han sluttede sig da ogsaa til dem. En Mand blev sendt op paa den modsatte Side for at vise sig der som Tegn paa, at Folk kom til Hjelpl. To Lov blev bundne sammen og en Vælle knyttet i Enden af begge, faaledes at to kunde sidde i disse og holde sig fast.

„Hvem vil lade sig fire ned?“ spurgte Lind, da alt var færdigt.

Jæger svarede. Det gjaldt Livet. „Vel, saa gaar jeg. Kom med Lovet!“ Langsomt lod han sig fire ned, til han naaede de yderste Grenene af Birken. Disse tog han Tag i og trak sig ind under den overhængende Hjeldivæg, saa han forsvandt for dem, der stod oppe paa Høiden.

Paa Foden af Birken, lænet til den kolde Hjeldivæg, sad Lajla, bleg og skælende af Kulde. Hun havde hun mistet, Haaret hang løst ned over hendes Stulder, og hun saa i sin blaa Rusine og med sit udlagne Haar mere ud som en Havfrue end som et Menneske. Hun havde om Aftenen villet gaa ned til Garnæs for at se sig for og stude to over Elvedøsen, men den ene Være var knækket, og hun var faret ned i den Svælg. Vaaden var gaaet under, og hun vidste ikke mere af sig selv, stænd hun stode imod Grenene af Birken. Saa havde hun grebet fast i disse og trukket sig ind, til hun kunde sidde paa Stammen. Reddet var hun for Øjeblikket, men en forfærdelig Nat havde den tilbragt. Vaad var hun og foldt var det lige over Fossen, men hun var heldigvis vant haade til Væde og Kulde, og hun holdt ud og bandt sig selv fast for ikke i et Afmagts Øjeblik at falde ned i Fossen. Hun vidste, at hun snart maatte blive savnet eller haabede ogsaa, at nogen tilfældigvis kunde komme og faa hende at se. Runden hun havde sendt Bud med Fosselællen, vilde man for længe siden vidst Væddet paa Garnæs. Den kom nemlig flere Gange flyvende og stude sætte sig paa sin vanne Plads paa Stammen, men den støj forkræftet nedad igen ved at se et Menneske sidde der.

Lind, som ingen Anelse havde om, hvem det kunde være, som var forulykket, blev ikke lidet overrasket ved at se Lajla sidde der. Mindst af alt havde han tænkt sig, at det stude være hende.

„J Guds Raab, er det dig, Lajla som sidder her?“ udbød han.

„Ja, det er mig, og det er dig, som har vundet dig her ned til mig?“

„Jeg vidste ikke, at det var dig, det anede jeg slet ikke.“

„Da var du maasse ikke kommet?“

„Jo, Lajla, jeg var kommet. Jeg havde ladet mig fire ned i den forfærdelige Afgrund i Verden, naar jeg kunde redde dig. Hvor det maa have været forfærdeligt for dig at sidde her hele Natten, og hvor angst du maa have været.“

„Jeg bad til Gud og min Frelser, og nu har han hørt min Bøn.“

„Ja, jeg haaber, vi kommer vel op igen begge to. Lovet er stærkt, saa du behøver ikke at være bange.“

„Jeg er ikke mere bange nu.“

„Sæt dig nu her i Væsten af Lovet, saa binder jeg os begge fast. Frelses vi, saa frelses vi begge, dør vi, saa dør vi sammen.“

„Da er jeg ikke bange for Døden.“

„Hold dig nu fast ind til mig,“ sagde Lind, da han gav Tegn til at hejse, og Lovet svajede udover, saa de begge hang svævende over den hvirvlende Fos mellem Himmel og Jord.

„Lajla“, hviskede Lind, da hendes Hoved hvilede paa hans Stulder, „bliver du vred paa mig, naar jeg fortæller dig, at jeg holder meget af dig, at du er mig kærere end nogen Nordmandspige, ja end alt andet i den hele Verden? Kan du ogsaa holde lidt af mig?“

„Ja, i et Øjeblik, om du vil, men jeg er blot en stakkels Finnerpige!“

„Lajla, du er alt for mig og du skal være min —“

„Pas paa, Lovet gnaber!“ blev streget ovenfra. Lind satte Foden imod Hjeldivæggen, saa Lovet gik frit, og snart var de saa langt oppe, at man fik Tag i dem med Hænderne og kunde løfte dem ind over Afgrunden.

„Lajla“, udbød Finnerne, „det er Lajla, som har faldet i Fossen!“

„Kære Lajla,“ udbød Mellet, „Gud være Lovet, at du er reddet!“

„Er du her ogsaa, Mellet,“ sagde Lajla svagt, „og du som ikke ned til mig!“

„Jeg vidste ikke, at det var dig, havde jeg vidst, at det var dig, saa var jeg nok kommet.“

„Han vidste det heller ikke,“ tænkte hun.

Lajla var saa forkommen og svag, at hun maatte bringes ned til Garnæs og blev bragt til Sengs paa Jægers Bærelse. Men næste Dag var hun lige rast igen. Hendes frastige Natur havde ingen Slade taget, mens timeligvis enhver anden Pige vilde være bleven dødsfyg. Ogsaa Birketræet var kommen til Garnæs. Næstligvis havde Væsten af de to, som havde faldet paa det, forrykket eller knækket noget i dets Rod. Elven havde faaet mere Tag i det, rebet det løst og ført det ned ad, saa det om Morgenen laa ved Stranden, lige neden for Gaarden.

Lind lod det drage paa Land. Maaste man kunde forarbejde en eller anden Ting deraf til Minde om Begivenheden, tænkte han. Ud paa Formiddagen kom Lajla ned i Dagligstuen, læst i alle Dele som Nordmandspige.

Da Lind kom ind, stude hende ved at se hende i norst Dragt, men der var en Varme i hans Blik, som sagde hende, at han sandt hende indtagende, og at han ikke havde angret eller glemt, hvad han havde tilfæaaet, da de begge svævede mellem Himmel og Jord.

Mellet kom ogsaa ind og saa Lajla forbandt til Nordmandspige, men han blev aldeles ikke tilfaldt af denne Forbandling. Det var ligesom om hun var kommen langt borte fra ham, saa han slet ikke kunde nærmere sig hende. Han bad hende derfor om, at hun vilde tage sin egen Dragt paa igen, som nu var tørret, og gaa med til Hjelds, da hendes Forældre maatte være ængstelige over, at hun blev saa længe borte.

Lind vilde gerne have talt med Lajla alene, men der var ingen Anledning dertil. Kun sit han, idet hun gik, hvislet til hende:

„Jeg skal være ved Varden paa Gaisfjeldet i Morgen Nat Kl. 12, naar Solen staar lavest i Nord. Kære Lajla, kom dertil, jeg har saa meget at tale med dig om. Du maa komme, vi maa tale sammen, og jeg maa se dig for sig selv, før du rejser.“

Lajla svarede blot med et lille Nik, og hun og Mellet gik opad til Hjelds igen.

Næste Dag stude Jaampa og Mellet gaa af Sted for at dride Hjørden ind til Teltene, for at man kunde have dem samlede der, naar man Dagen efter stude bryde op fra Raddosjen. Lajla sagde, at hun ogsaa vilde være med, og hun og en af Pigerne tog en Vaad og roede op til Enden af Jndisen for siden at gaa tilbage paa hver sin Side af samme. Lajla sit der ved Anledningen til at gaa om den af Lind betegnede Væde, der var bygget paa Toppen af en Hjeldivæg, hvorfra man kunde se ned mod Garnæs.

Kl. 11 var Lajla ved Varden. Hun vidste ikke, hvad hun vilde se. Det stod kun dunkelt for hende. Men hun vilde sidde der sammen med ham ganske alene i Midnatssolens Lys, høre hans Stemme og lutte til hans Forsikring om, at han elskede hende, hende alene og ingen anden end hende. Hun vilde gerne have pyntet sig lidt, før hun gik, men det vilde have vakt Opmærksomhed og Mistanke. Hun maatte gaa i sin almindelige hvide Vadmelstue og lille røde Hue. Hun vidste ikke, at hun netop i denne Dragt tog sig bedst ud i den store, stærke Nordens Djne.

Kl. blev 11½. Solen sank ned imod spidse Hjeldivigge, som stak op lige i Nord. Naar dens store, røde Stive kom saa lavt, at den berørte den højeste af disse Toppe, da var det netop Midnat. Lajla sad lænet til Varden med Haand under Kind. Denne Kind havde hidtil lidt forhøjet Farve i Forventning om hans Komme, men Høsten sank lavere og lavere, og den fine Kind blev blegere og blegere. Da man kunde se lidt af den sorte Hjeldivinde oppe i Solens røde Stive, og Kl. saaledes var 12, støj det et Puff af Lvbld igennem Lajlas Sind. Kommer han ikke? Alt i Naturen var nu slumrende, tykt og stille. Intet Blad bevægede sig, ikke det fagende Vindpuff rørte ved Raddosjens sorte Vandflade. Alle Fugle var gaaede til Hvile og sov en kort Blund i den dybeste Nat. Lajla kunde se langt ned over mod Garnæs over de nøgne Strøaminger, og hun vilde paa lang Afstand kunne opbage,

om nogen kom gaaende. Hun stirrede og stirrede. Lvblden begyndte at komme stærkere og første Angest med sig, der presede Taarer frem i hendes Djne, saa hun næsten intet kunde se. Pludselig sprang hun op, og der støj et Glimt af et Smil over hendes Ansigt. „Maaste han komme fra en anden Kant og vil overralle mig?“ tænkte hun, og hun sluggede med Haanden for Solen og saa sig om over Hjeldene mod Nord. Men intet levende var noget Sted at opdage. „Han kommer ikke!“ fultede hun. Solen begyndte igen at stige og saa mere Glans, som en udgaaende Lampe, hvortil der gik mere Olie. Kløffen var over 12, et friskere Lys straaede ud over Hjelld og Mark, et Lys, saa vidunderlig smukt, at man kunde tænke sig, at det maatte være et Genfin fra Lyset i de evige Vøliger. En enkelt Fugl begyndte at lvbde heme i Krattet, saa flere og flere, og rundt omkring var der atter paa den nye Dags aarle Morgen travl Virksomhed, Liv og Munterhed blandt Himlens Fugle og Markens vilde Dyr. Kun Lajla sad der ganske alene med Taarer paa sin blege Kind. En Stenmet kom hen og fattede sig paa Varden lige ved hende. Den havde en Orm i Munden, som den stude bringe sine smaa, men den blev forundret stude, dukkede med Hovedet og vippede med Halsen og saa paa denne fremmede, som sad der. Ogsaa en Ræstet kom frem i Lren, fattede sig paa Bagbenene og saa paa hende. Den strøg sig med Forlabben over Djnene for ligesom at kunne se bedre. Den kunde ikke begribe, hvad dette fremmede var, som sad der saa tavs og stille. Musse, hendes lille, tro Ledfager, laa ogsaa og stirrede paa hende. Den ved sagte. Den saa ganske vist Sorg i hendes Ansigt, og der kan neppe være nogen Tvivl om, at Drene, især Hundene, kan delst tage med i den menneskelige Sorg.

„Han kommer ikke, han kommer ikke!“ fultede hun atter.

En angstfuld Fornemmelse sank som en tung Sten ned over hendes Hjerter, og et Sul steg igen op fra dets dybeste Bund. Kløffen var 1. Det var afgjort, han kom ikke!

Hun rejste sig op, afstørrede sine Taarer, strøg sit Haar tilbage fra Ansigtet, og hendes store, sorgfulde Djne lafste det sidste Blik ned mod Garnæs. Naturbarnets stolte, modige, friske Hjerter blussede op i Harmen over denne troløse fremmede.

„Du tom ikke!“ udbød hun. „Ukse Daro, du har svedt mig! Hvorfor stelte du mig, naar du bagefter vilde sige mig? Høste Daro! Saa blvda, hvor du er, der nede i dit usle Hus! Jeg kunde have elsket dig, trofastere, inderligere og mere opfyrdende end nogen af dine svage, blege Kvinder med deres syge Hjerter og stakaandede Bryst. Jeg kunde for din Stid have levet i dit Hus som den vilde Sangfugl i Bur hele mit Liv igennem. Jeg stude have lært, hvad du havde villet lære mig, bleven, hvad du havde villet, jeg stude blive, jeg stude ikke have gjort dig til Stamme, men overgaaet hvilken som helst af dine blege Kvinder. A Glæde og Sorg, i godt og ondt havde jeg været dig tro, saa tro som det renefte Guld; thi jeg elskede dig fra første Dag, jeg saa dig, med hele mit stakkels Hjerter, dig alene af hele dit Folk, og Dag fra Dag mere og mere, stærkere og stærkere. Høste Daro, onde, hylleste Daro, hvorfor sved du mig, hvorfor tom du ikke?“

Hun vendte sig bort fra den Kant, hvor hun kunde se ned mod Garnæs, og saa ind over Hjeldene, hvor Teltene stode. Pludselig vendte hun sig igen om. Bredden var borte, Stoltheden knækket, Hovedet svigtede og Fortvivlelsen tom. Hun lafste sig med Hænderne for Ansigtet ned i Lynngen, hulkede og gråd bittert. Hun vidste ikke, hvor meget Haad hun i Grunden havde næret, stænd nu, da den sidste Gnist sluktede, hun vidste ikke, hvor stærkt det Vaand var, som havde smuttet hende til ham. stænd det nu pludselig blev sænderslidt, saa hendes inderste Hjerter bløde. Hølt bødøvet og bødø i Taarer laa hun der, til hendes lille Ledfager atter kom hen og stilled hende paa Rinden for ligesom at minde hende om, at det var paa Lide at gaa hjem. Hun tog den i sine Arme og kyssede den. „Al, Musse, Musse, han har bebraget mig! Nu maa vi gaa,“ og hun tog nogle Strid, men vendte atter om, tog en spids Sten og skrev paa en flad Stifferhelle, som stod oprejst paa Toppen af Varden:

Jeg var her, du tom ikke, Farvel!

Nogle Gange senere var Lind oppe i Hjelldet, men Finnerne, deres Telt og Kænsdyr var forsvundne, og der var øde og tomt ved Raddosjens Bredder. Han gik hen til Varden og sit se, at der med en svag Rindbehaand stod skrevet noget paa Stenen. Han læste dette, og alt stod klart for ham. Alt laa i disse saa Ord. En hel Roman. Svulmende Forhaabninger, dejlige Drømme, stufede Forventninger, søgne Søster, og et knust Hjertes Afstedssul!

Linds gamle Fader var bleven dødsfyg om Estermid-dagen, og da Stinnen alligevel vilde gaa sin Vej, saa hans Søster forfærdet paa ham og udbød:

„Du vil da vel ikke gaa fra din Fader i hans Døds-fjund?“

„Nej, jeg bliver her,“ sagde Broderen.

Da Midnatsrimen kom, vidste han, at Lajla sad oppe ved Varden og ventede.

„Jæger, Søster,“ sagde han, „nu bliver jeg dømt af den Pige, jeg elsker, nu bliver din Broder ansat for at være en Uslang, en Mand fuld af Svig og Falskhed.“

„Stude du have truffet Lajla?“

„Ja, og jeg kommer ikke!“

„Kære Broder, det gør mig ondt. Der er intet saa bedrøveligt i denne Verden som at vide, at man bliver mistenkt af den, man elsker. Men kanste Fader er bedre i Morgen.“

„Da er hun rejst.“

„Men du træffer hende i Karajof paa Markedet og kan da fortælle hende Grunden.“

„Det er længe til den Tid. Maaste hun da er gift.“

„Saa du virkelig vilde have giftet dig med Finnerpigen Lajla?“

„Hvad jeg truffet hende, vilde jeg have overtalt hende til at komme til os og været her i Winter og —“

(Fortf.)